

# Az egyetem kapujából

AZ IDEI JÚLIUS első napjaiban is, mint minden évben eddig, a „golyajelöltek” izgatott, zsbongó rajai lepték el a JATE épületeinek folyosó-labirintusait. Az ország minden részéről érkeztek a pedagógus-, a jogász-, a vegyész-, a fizikus- és egyéb pályát választók, hogy a nemrégiben megszerzett matura birtokában beveggyék az egyetem kapuit is. A három karon 21 vizsgabizottság fogadta a 275 szabad helyre pályázó 965 felvételizőt. Különösen az Állam-és Jogtudományi Karon volt magas a megjelentek száma a keretszámhoz képest hiszen a 42 helyre 230 jelölt pályázott, a Bölcsészettudományi Karon is a korábbi évekhez képest jóval magasabb volt az arány, mert a 66 helyre 279-en pályáztak meg, csak a Természettudományi Karon volt alacsonyabb az arány, minthogy a még betöltetlen 167 helyre 456 jelölt volt.

Az egyes szakaszokra való jelentkezés a korábbiakhoz hasonlóan most is rendkívül differenciált volt. Néhány szakra nagyon sokan jelentkeztek. A francia szakon tizenegyszeres, a németen tízszeres, a biológia-kémia szakon négyszeres volt a túljelentkezés, viszont kevesen jelentkeztek a kémia-fizika, a matematika-fizika, a fizikus és latin szakra. Ez a jelenség részben természetes, részben pedig magyarázható azzal, hogy mostanában a modern nyelvcszakok „divatszakok” is korábban túlfuttatott magyar-történelem szakpárosítással szemben. De szerepet játszik ezeknek az arányoknak a kialakításában egyrészt az egyetem részéről megnyilvánuló, másrészt a középiskolák által is kifejtett tájékoztatás hatékonysága, minősége. Sajnos, azt kell mondanunk, hogy mindhárom kar felvételi vizsgáinak tapasztalatai bebizonyították, hogy a tájékoztatás területén komoly hiányosságok vannak, pedig ezek minimális energiáfordítással és egy kis jóindulattal igen könnyen kiküszöbölhetők lennének. Többször előfordult, hogy a felvételiző a gyenge szereplés után bevallotta, hogy eredetileg más szakra akart jelentkezni, de iskolájában úgy értesítették őt, hogy az általa választani kívánt szakpárosítás nincs az egyetemen. Csak egy osztályfőnöki órán kellett volna ismertetni velük az évi „Felvételi tájékoztató-t. Bebizonyosodott az is, hogy a felvételi vizsgák lefolyásának módjáról sem kaptak tájékoztatást a felvételizők, márpedig ez senki számára sem lehet titok! Olyan felvételiző is volt, aki nem tudta, mert nem közölték vele, hogy az előző évben elért pontszáma alapján is jelentkezhet az egyetemre, tehát nem szükséges neki újból vizsgát tennie, ha a tavalyi eredményét elégségesnek gondolja. Mindenképpen el

kellene érnit azt, hogy az egyetemi felvételre való felkészülés és felkészítés az eddiginél is szervezettebb és tudatosabb legyen! Az egyetem és a középiskola egyaránt tehet kezdeményező lépéseket ennek megvalósítása érdekében. A már említett osztályfőnöki órákon kívül a szakköröket is fel lehetne használni erre, és talán a III. és V. éves hallgatók pedagógiai-szakmai gyakorlatának egy részét is erre lehetne fordítani. Nem is beszélve arról hogy még az egyetemi élettel való megismerkedésre is kiváló lehetőséget nyújtanának ezek, a sokszor még konkrét, tartalmi munkafeladatokat kereső órák, foglalkozások.

AZ EGYETEMRE JELENTKEZŐK szempontjából a tájékoztatás vonatkozásában azt tartanánk talán a legfontosabbnak, hogy ki kellene dolgozni néhány olyan formát, meg kellene találnunk néhány olyan lehetőséget, amelyek révén a középiskolások legalább a IV. évben hű képet kapnának az egyetemi felvételi követelmények szintjéről is! Ez mindenképpen hasznos lenne hiszen realitáskép alakulna ki bennük az egyetemről és önmagukról is, és ennek megfelelően egyrészt diákok és tanárok legalább az utolsó évben a követelményrendszer szintjéhez alkalmazkodva tudnák munkájukat végezni, másrészt pedig a diákok esetleg még idejében tudnának nekik jobban megfelelő szakpárosítást avagy más pályát választani! Nem hisszük, hogy bármiféle akadályba ütköznek egy idej, az Állam-és Jogtudományi Karon bevezetésre került „teszt” elküldése valamennyi középiskolába, ugyanígy a Bölcsészettudományi Kar is a középiskolák rendelkezésére bocsáthatna egy-egy orosz, német, stb. írásbeli és szóbeli tételt. Biztosan van más forma, más lehetőség is, meg kellene találni a legjobbakat és élni kellene ezekkel az egyetem és középiskolák érdekében egyaránt.

Lehet, de nem hisszük, hogy az említett tájékoztatásbeli hiányosságok egyik következményeként tekintjük azt a gyakori jelenséget, hogy olykor egy-egy felvételizőt az utóbbi időben már egész szép számmal, hazuról jött „díszkíséret” veszi körül. Megtalálhatók ebben a „díszkíséretben” a szülőikön kívül volt tanáraik is, akik közül a legtöbben itt végeztek Szegeden! Messzemenő következtetéseket nem akarunk ebből levonni, még akkor sem, hogyha néha előfordult olyan eset is, hogy az illető papa ilyen kijelentéseket engedett meg magának a „folyosós” KISZ-tag és a többi felvételiző jelenlétében, hogy „semmiféle áldozatot nem sajnálunk az eredményes felvételi érdekében”, vagy „a pénz nem számít”. Elképzelhető, hogy milyen érzelmi hatást válthatnak ki a többi felvételizőben az ilyen s hasonló feleletlen kiejtések. Az is meggyőződéssünk, hogy az itt végzett tanárok jelenléte sem lehet pusztán a véletlen műve. Talán az Alma Mater iránti vágy hozta volna őket vissza? Nem hisszük, hogy érettségizett, felnőtt embereknek ilyen „díszkíséretre” szükségük lenne. Természetesen semmiféle rendelettel megtiltani ezt nem lehet, de minden esetre felfigyeltünk rá.

AZ EGYETEM MINDENT megtett annak érdekében, hogy a felvételizők itt

Lapunk május-júniusi számban vitát indítottunk az egyetemi és főiskolai felvételi rendszer és a felvételiztetés kérdéseiről. A vitát nem zártuk le s e cikkünk gazdag tapasztalatait anyagával és javaslataival — úgy hisszük — segít a korábban közölt vitacikkben felvetett kérdések, észrevételek megszabta irányban előbbre jutni felsőoktatásunk e nagyon fontos területén. Mind a korábbi vitacikkhez, mind jelen cikkünkhöz kapcsolódó hozzászólások közlésére szívesen vállalkozunk.

Szerkesztőség

tartózkodása minél hasznosabb és a körülményekhez képest minél kellemesebb legyen. Ezt szolgálta a kollégiumi elhelyezésük, a felvételin közreműködő kiszesek munkája és a felvételi vizsgát nyugodt légkörre is. Azt azonban meg kell említenünk, hogy a korábbi évektől eltérően az idén a felvételizők fogadása egyáltalában nem volt ünnepléses, képek, plakátok, üdvözlő szavak nem fogadták a

felvételizőket. Ez elsősorban a Bölcsészettudományi Karon vonatkozik. Pedig minden bizonnyal a felvételizőknek jól esett volna a figyelmesség, és idejük is lett volna arra, hogy a falújságokon, plakátokon és képeken keresztül valamelyest is betekintést nyerjenek az egyetemi életbe.

(Folyt. köv.)

MAKK FERENC

## HOGYAN RÚGTAK KI?

Egy bukott egyetemista emlékirataiból

Hogy az elején kezdjem, a Mákos Beigli Tudományegyetem Palacsintásító Tagozatának hallgatója vagyok, de azt hiszem ezt mindenki tudja rólam.

Történt egyszer, hogy a félévi vizsgákhoz érkezünk. Én minden örömet megfeszítve tanultam. Éjjel-nappal a könyveket és jegyzeteket bújtam, másra alig jutott időm. Különösen tetszettek a Rejtő-regények. Mellékesen megjegyzem, hogy igen jó szórakozást nyújtott számomra az ez idő alatt látott Je-je-táncparádé, valamint az a 10 film, amit ekkortájt játszottak a mozikban. Persze mindez csak szerény kikapcsolódást jelentett a fázasztó tanulás mellett. Amíg el nem felejttem, volt néhány ulticsata is, de ennek sem volt döntő jelentősége. Mindemellett becsülettel és szorgalmasan tanultam, így nyugodtan mehettem Villásreggeliből szigorlatra, a szigorú Mindenttud professzor tárgyából.

A kérdéses nap nagyon korán, 9-kor már ébren voltam. Előbb nem tudtam megmagyarázni, mi lehet az oka, de később rájöttem, hogy valószínűleg a vekker, ami még mindig állhatatosan csöngött, pedig megszokhatta, hogy nem értekelem túl magasra működését, sőt kifejezetten ellenzem. Más napokon ugyanis délelőtt ébredtem, de a tánczenei kottáit még az ágyban hallgattam meg. Egy kicsit morcos voltam a hajnali felkelés miatt, de aztán beláttam, hogy egyszer egy évben talán kibírom. Gondosan megborotválkoztam, bőségesen megreggeliztem. Utána komóto-

san besétáltam az egyetemre.

A várakozás másodpercei semmitmondó fecsegéssel teltek el. A másik kettő félt, reszketett, mint egy illetve kettő nyárfalevél. Er nem értettem őket. Vajon nem készültek fel rendezésre? Lám, én milyen nyugodt vagyok, büszkén kifeszíttem a mellem, háiba, a szorgalmas tanulás már most meghozza a gyümölcsét. Úgy vártam a bevonulás időpontját, mint egy győztes római hadvezér. Két nagy fej fog összecsapni, és 'ehullik egy babékoszorú', akarom mondani egy jeles.

Aztán ránk került a sor. A professzor nyugodtan nézett rám. Álltam a tekintetét, végül lesütötte a szemét. Lehet, hogy érezte a közelgő veszélyt? Udvariasan helyet kínált, amit a javára írtam, igazán nagy emberhez méltóan helyet foglaltam. A fotel kényelmes volt, egy pillanatra otthon éreztem magam, de rögtön visszatértem a valósághoz, nem hagytam magam egy pillanatra sem eltéríteni célomtól.

Második kérdésem könnyű volt. Mi kell a tojásrántottához? Már soroltam is: 3 tojás, egy liter tej, 15 dkg kukor... A professzor lelkesen bólogott, lám már ő is belátta, hogy az előbbi csak egy véletlen kisiklás volt. A többiek is mosolyogtak, igen, ha valaki tanul, meg is van az eredménye. Aztán, mint a derült égből a villámcsapás, következett be a megsemmisítő vereség: tudtomra adták, hogy merő véletlenségből a madártej receptjét mondtam el.

Persze azért nem keseredtem el. Egyszer csak ki kell derülnie az igazságnak, és akkor megkapom a jelest. Utóljára egy gyakorlati kérdésre kellett választ adnom: hogyan terít meg egy reggelihez? Még szerencse — gondoltam, — hogy otthon is én szoktam teríteni, így nem lehet baj.

Kezdtem az abrosszal, aztán tányér, balra a kés, jobbra a villa. Itt felnéztem. A prof. igen csínyán nézett rám. Csak nem csináltam valami hibát a felsorolásban? Végig gondoltam meg egyszer, minden megvolt. Közben Mindenttud idegesen lapozgatta indexemet. „Nincs semmi javítanivalója?” kérdezte szigorúan. Aha, csak be akar ugratni — döböntem rá és azonnal rávágtam: „Nincs!”

Rám mosolygott, és beírt valamilyen jegyet. Amikor átvettem, alig akartam hinni a szememnek: egy hatalmas elégtelen állt benne! Még a lélegzetem is elállt. Miért? Miért?

Ránéztem a kezemre. Puff neki! Megint elfelejtettem, hogy balkezes vagyok. Azon nyomban közöltem mindezt a professzor úrral, elvégre ez méltányolást érdemlő körülmény. Sajnos nem így látta és nem volt hajlandó kijavítani a jegyemet.

Ehelyett elbűcsűzött tőlem, valahogy így: „Visszontlátásra februárban!” Lázasan törtem a fejem, vajon mi lehet februárban, hogy ennyire ragaszkodik a személyemhez?

Később megtudtam, akkor van az utóvizsga...

R. E.

### Thaly Krisztin versei

#### Éjjel jöttél

Éjjel jöttél  
 ág megtépett  
 homlokodra  
 csillag égett  
 virághajam  
 rádfonódott  
 ölelésbe  
 bokrosodott

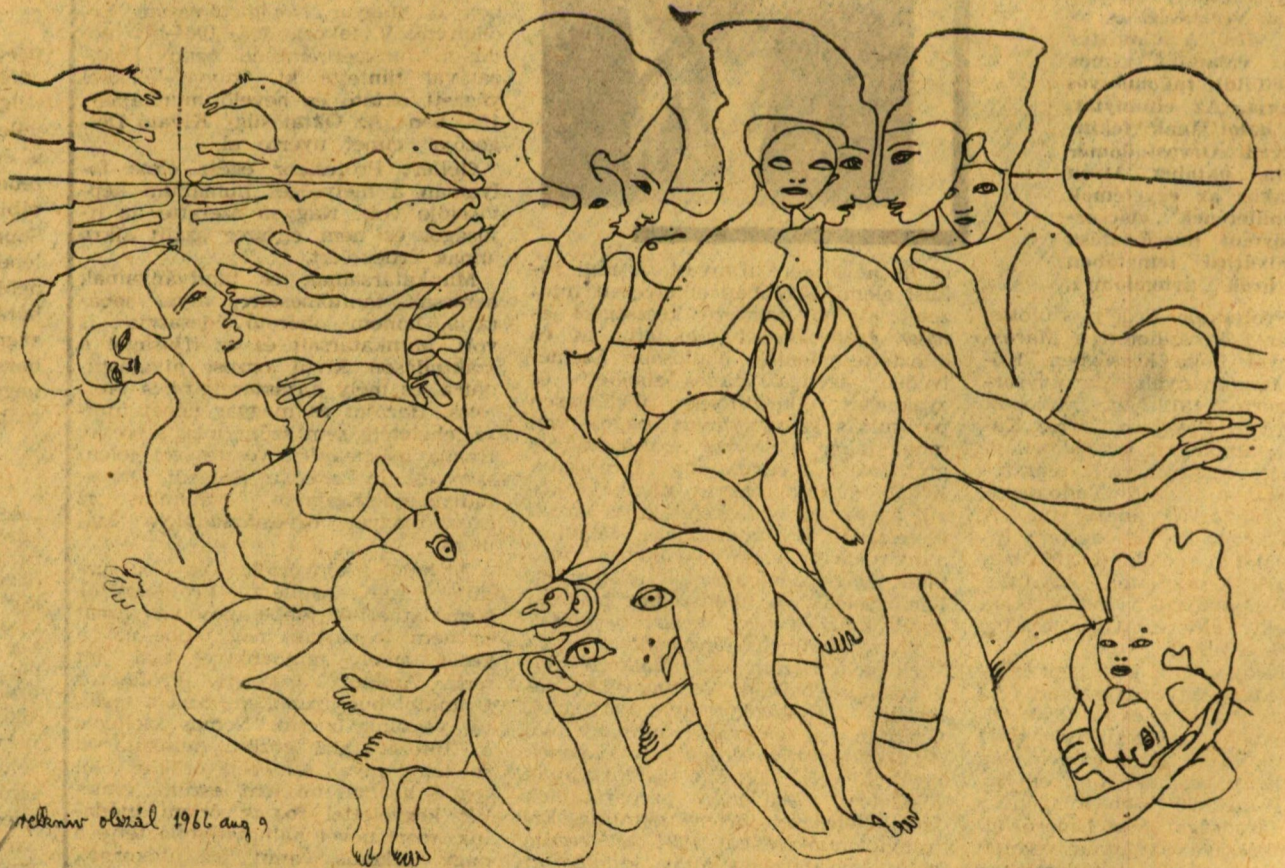
#### Rézkarc

Agak tóba-fulladt  
 rozsdás falevelek  
 angyal görgőcsapágyas  
 gyémánt sílemezek  
 vacogva zománcos  
 holdfény tapogat  
 vesd le a ruhádat  
 fénylik a fogas

#### Harangzúgás

Harangzúgás holdsütésben  
 világvirrasztó magányom  
 visszhangzik a falak alján  
 három páva kiáltásom

Egyik páva torka te vagy  
 a második halkán lépdel  
 harmadik gyöngyviráglányom  
 örök rettegésem



Asszonyok az Acheron partján

Vinkler László rajza